

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

- Rada i Komisja powinny uczestniczyć w międzyparlamentarnych spotkaniach Parlamentu Europejskiego oraz parlamentów krajowych w czasie omawiania kwestii integracji jednolitego rynku.

P7_TA(2013)0055

22. posiedzenie Rady Praw Człowieka ONZ

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie 22. sesji Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych (2013/2533(RSP))

(2016/C 024/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i konwencje ONZ w sprawie praw człowieka, a także protokoły fakultatywne do nich,
- uwzględniając rezolucję nr 60/251 Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych powołującą Radę Praw Człowieka ONZ (UNHRC),
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r. oraz dotyczące jej rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ,
- uwzględniając Europejską konwencję praw człowieka, Europejską kartę społeczną i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając strategiczne ramy UE dotyczące praw człowieka i demokracji oraz plan działań UE na rzecz praw człowieka i demokracji przyjęte na 3179. posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje dotyczące UNHRC, w tym priorytetów Parlamentu w tym zakresie; uwzględniając w szczególności swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie stanowiska Parlamentu na 19. sesję Rady Praw Człowieka ONZ ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie delegacji Podkomisji Praw Człowieka PE, która uczestniczyła w 19. sesji UNHRC, a także sprawozdanie wspólnej delegacji Komisji Spraw Zagranicznych, Podkomisji Praw Człowieka oraz Podkomisji Bezpieczeństwa i Obrony, która wzięła udział w 67. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ,
- uwzględniając swoje nadzwyczajne rezolucje dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie przeglądu strategii UE w zakresie praw człowieka ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2011 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 5, art. 18, art. 21, art.27 i art. 47 Traktatu o Unii Europejskiej,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0250.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0058.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0504.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0503.

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

- uwzględniając zbliżające się sesje UNHRC w 2013 r., a w szczególności 22. sesję zwyczajną, która odbędzie się w okresie 25 lutego – 22 marca 2013 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 i art. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że poszanowanie, propagowanie i ochrona uniwersalności praw człowieka stanowią część etycznego i prawnego dorobku Unii Europejskiej, a także jedną z podwalin europejskiej jedności i integralności ⁽¹⁾;
- B. mając na uwadze, że skuteczne wdrożenie ostatnich zmian w strategii UE dotyczącej praw człowieka powinno podnieść wiarygodność UE w UNHRC dzięki poprawie spójności między jej polityką wewnętrzną i zewnętrzną;
- C. mając na uwadze, że w celu osiągnięcia jak najlepszych wyników UE powinna dążyć do otwartego i jednogłośnie występowania przeciwko naruszaniu praw człowieka i w tym kontekście powinna wciąż zacieśniać współpracę oraz doskonalić ustalenia organizacyjne i koordynację między państwami członkowskimi;
- D. mając na uwadze, że Rada Unii Europejskiej przyjęła strategiczne ramy dotyczące praw człowieka i demokracji oraz plan działań na rzecz ich wdrażania w celu zwiększenia skuteczności, widoczności i spójności polityki UE w tym obszarze;
- E. mając na uwadze, że specjalny przedstawiciel UE ds. praw człowieka, działający z upoważnienia wysokiej przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, został mianowany w dniu 25 lipca 2012 r., a jego rola polega na zwiększaniu skuteczności i widoczności polityki UE w zakresie praw człowieka oraz na wspieraniu realizacji strategicznych ram i planu działań na rzecz praw człowieka i demokracji;
- F. mając na uwadze, że delegacja Podkomisji Praw Człowieka PE uda się z wizytą do Genewy w czasie 22. sesji UNHRC, jak miało to miejsce w przypadku sesji UNHRC w poprzednich latach;
1. zauważa, że proces mający na celu potwierdzenie priorytetów UE na 22. sesję UNHRC nadal trwa; pozytywnie ocenia fakt, że UE skupia się na sytuacji w Syrii, Birmie/Mjanmie, Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (KRLD) i Mali, a także jej poparcie dla przedłużenia mandatu specjalnego sprawozdawcy ds. praw człowieka w Iranie; popiera też położenie nacisku na zagadnienia takie jak wolność myśli, wyznania i przekonań, zniesienie kary śmierci, prawa dziecka, biznes i prawa człowieka, przemoc wobec kobiet, a także prawa lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych;
2. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że porządek obrad 22. sesji zwyczajnej obejmuje dyskusje panelowe na temat uwzględniania praw człowieka w innych obszarach polityki, jak również na temat negatywnego wpływu kryzysu finansowego i gospodarczego oraz korupcji na korzystanie z praw człowieka, a także obchody 20. rocznicy przyjęcia deklaracji wiedeńskiej i programu działania, debaty interaktywne, m.in. dotyczące praw osób niepełnosprawnych, oraz liczne spotkania poświęcone różnym kwestiom, np. prawu dzieci do życia w warunkach zapewniających jak najlepszy stan zdrowia; wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) i państwa członkowskie UE, by aktywnie włączały się do tych debat i wyraźnie oświadczyły, że prawa człowieka są uniwersalne, niepodzielne i wzajemnie powiązane;
3. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdania, które mają przedstawić specjaliści sprawozdawcy, na temat m.in. sytuacji praw człowieka w Iranie, w Birmie/Mjanmie oraz na terytoriach palestyńskich okupowanych od 1967 r., jak również sprawozdanie pisemne wysokiej komisarzy ONZ ds. praw człowieka na temat sytuacji praw człowieka w Mali, szczególnie w północnej części tego kraju, a także na temat odpowiednich warunków mieszkaniowych jako elementu prawa do życia na odpowiednim poziomie, na temat prawa do niedyskryminacji pod tym względem, na temat wolności myśli, wyznania lub przekonań oraz na temat propagowania i ochrony praw człowieka i podstawowych wolności podczas walki z terroryzmem;

Działalność Rady Praw Człowieka ONZ

4. zauważa, że we wrześniu 2012 r. wybrano 18 nowych członków UNHRC, którzy podjęli swoje obowiązki w dniu 1 stycznia 2013 r., i są to następujące kraje: Argentyna, Boliwariańska Republika Wenezueli, Brazylia, Czarnogóra, Estonia, Etiopia, Gabon, Irlandia, Japonia, Kazachstan, Kenia, Korea Południowa, Niemcy, Pakistan, Sierra Leone, Stany Zjednoczone Ameryki, Wybrzeże Kości Słoniowej i Zjednoczone Emiraty Arabskie; zauważa też, że wśród członków UNHRC jest obecnie dziewięć państw członkowskich UE;

⁽¹⁾ Art. 2, art. 3 ust. 5 i art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

5. odnotowuje wybór Remigiusza A. Henczela (Polska) na nowego przewodniczącego UNHRC oraz wybór czworga wiceprzewodniczących – Cheikha Ahmeda Oulda Zahafa (Mauretania), Iruthisham Adam (Malediwy), Luisa Gallegosa Chiribogi (Ekwador) i Alexandre'a Fasela (Szwajcaria) – na 2013 r.;
6. podkreśla, że wybory do UNHRC musi charakteryzować konkurencja, i sprzeciwia się planowaniu przez grupy regionalne wyborów pozbawionych rywalizacji; przypomina, jak ważne są standardy dotyczące członkostwa w UNHRC, jeżeli chodzi o zaangażowanie na rzecz praw człowieka i wyniki w tym zakresie; podkreśla, że członkowie UNHRC zobowiązani są do przestrzegania najwyższych standardów w zakresie propagowania i ochrony praw człowieka; przypomina o znaczeniu surowych i przejrzystych kryteriów dotyczących ponownego przyjmowania zawieszonych członków;
7. ubolewa, że władze Kazachstanu, nowo wybranego członka UNHRC, odmówiły jak dotychczas wydania zezwolenia na przeprowadzenie międzynarodowego i niezależnego dochodzenia w sprawie wydarzeń w Żangaözen, pomimo apeli wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka oraz Parlamentu;
8. jest nadal zaniepokojony zjawiskiem tzw. polityki bloków i jego wpływem na wiarygodność i skuteczność prac UNHRC;
9. z zadowoleniem przyjmuje powołanie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ Navanethem Pillay na stanowisko wysokiej komisarz ds. praw człowieka na drugą kadencję; ponownie podkreśla swoje zdecydowane poparcie dla Biura Wysokiego Komisarza ds. Praw Człowieka (OHCHR) oraz jego niezależności i uczciwości;
10. pochwała wysoką komisarz ds. praw człowieka za wysiłki w procesie wzmocnienia organów traktatowych ONZ oraz z zadowoleniem przyjmuje jej sprawozdanie na ten temat opublikowane dnia 22 czerwca 2012 r.; potwierdza wielopodmiotowy charakter organów traktatowych oraz podkreśla, że społeczeństwo obywatelskie musi być stale włączane do tych procesów; podkreśla ponadto, że należy utrzymywać i wzmocniać niezależność i skuteczność organów traktatowych; zwraca również uwagę na konieczność zabezpieczenia odpowiednich funduszy, aby organy traktatowe mogły poradzić sobie z rosnącym obciążeniem pracą; wzywa UE do przejścia przewodniej roli w zakresie zapewnienia skutecznego funkcjonowania systemu organów traktatowych, w tym odnośnie do ich odpowiedniego finansowania;

Kraje arabskiej wiosny

11. z całą mocą potępia narastającą masową przemoc stosowaną przez reżim Assada wobec ludności syryjskiej, w tym używanie ciężkiej artylerii oraz ostrzeliwanie zaludnionych terenów, doraźne egzekucje i wymuszone zaginięcia; jednoznacznie potępia stałe i systematyczne łamanie praw człowieka przez reżim, które może mieć już wymiar zbrodni przeciw ludzkości; wyraża głębokie zaniepokojenie stale pogarszającą się sytuacją ludności cywilnej; ponadto potępia akty łamania praw człowieka, których dopuszczają się grupy i siły opozycyjne; wzywa wszystkie uzbrojone podmioty do natychmiastowego położenia kresu przemocy w Syrii; ponownie wzywa reżim Assada do natychmiastowego ustąpienia i do rozpoczęcia pokojowego procesu przemian politycznych; wzywa wszystkie strony konfliktu do zagwarantowania pełnego i bezpiecznego dostępu przez granice dla międzynarodowej pomocy humanitarnej;
12. wyraża zaniepokojenie wpływem kryzysu syryjskiego na bezpieczeństwo i stabilność w regionie; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wsparcia krajów w tym regionie w ich działaniach na rzecz zapewnienia pomocy humanitarnej uchodźcom z Syrii;
13. pozytywnie odnosi się do faktu, że UNHRC stale poświęca uwagę tragicznej sytuacji praw człowieka i sytuacji humanitarnej w Syrii, czego dowodem są rezolucje w sprawie sytuacji w tym kraju przyjęte podczas 19., 20. i 21. sesji Rady Praw Człowieka ONZ oraz podczas sesji specjalnej dotyczącej Syrii w dniu 1 czerwca 2012 r.; nalega na ESDZ i państwa członkowskie, aby zapewniły dalsze traktowanie sytuacji w Syrii jako najważniejszego priorytetu w ramach ONZ, a szczególnie w Radzie Praw Człowieka ONZ; ponownie podkreśla, że bardzo ważne jest zadbanie o to, aby winni naruszeń międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarne podczas tego konfliktu zostali pociągnięci do odpowiedzialności;
14. wyraża pełne poparcie dla niezależnej komisji śledczej ds. Syrii oraz dla przedłużenia jej mandatu przez UNHRC; podkreśla znaczenie dopuszczania cyfrowych dowodów przestępstw, przemocy i aktów łamania praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje mianowanie Carli del Ponte oraz Vitita Muntarbhorna na nowych członków, a także powołanie Paola Pinheiry na stanowisko specjalnego sprawozdawcy ds. Syrii, który rozpocznie pracę po wygaśnięciu mandatu komisji śledczej; z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Komisji ukazujące okrucieństwa, jakich dopuszczono się w Syrii;

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

15. ubolewa, że nie osiągnięto jeszcze porozumienia w sprawie przyjęcia przez Radę Bezpieczeństwa ONZ rezolucji dotyczącej sytuacji w Syrii, co osłabia zdolność do wywarcia skutecznej presji w celu położenia kresu przemocy w tym kraju; wzywa członków Rady Bezpieczeństwa ONZ, aby pamiętali o swojej odpowiedzialności względem narodu syryjskiego; pochwała dyplomatyczne wysiłki wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz państw członkowskich UE, aby zaangażować Chiny i Rosję w tę kwestię; apeluje o kontynuowanie tych wysiłków; przypomina również wszystkim państwom członkowskim ONZ o obowiązku ochrony, przyjętym przez Zgromadzenie Ogólne ONZ; wzywa wszystkie państwa do działania na rzecz przekazania przez Radę Bezpieczeństwa ONZ sprawy sytuacji w Syrii Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu (MTK) i z zadowoleniem przyjmuje prowadzoną przez Szwajcarię inicjatywę wystosowania wspólnego pisma w imieniu 58 krajów, w tym 26 państw członkowskich UE, w odniesieniu do tej kwestii; apeluje do wysokiego przedstawiciela UE o osobiste zaangażowanie się w tworzenie szerokiej i powszechnej międzynarodowej koalicji, która poparłaby takie przekazanie;

16. z zadowoleniem przyjmuje ostateczne sprawozdanie pisemne niezależnej komisji śledczej ds. Libii przedstawione podczas 19. sesji UNHRC, w którym zwrócono uwagę na akty łamania praw człowieka, jakich dopuszczono się w tym kraju; apeluje do UNHRC, aby wyraziła zaniepokojenie trwającymi naruszeniami, nadal monitorowała sytuację i zwróciła się do wysokiego komisarza o zdanie sprawy z sytuacji praw człowieka w Libii;

17. apeluje do Zjednoczonych Emiratów Arabskich, jako nowo wybranego członka Rady Praw Człowieka i jedno z 14 państw, którego sytuacja w dziedzinie praw człowieka została poddana przeglądowi podczas sesji grupy roboczej ds. powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka, o położenie kresu obecnej fali represji wobec obrońców praw człowieka i działaczy politycznych oraz o dopełnienie zobowiązań dotyczących utrzymywania najwyższych standardów w dziedzinie propagowania i ochrony praw człowieka;

18. wyraża zaniepokojenie sytuacją obrońców praw człowieka i działaczy opozycji politycznej w Bahrajnie; ponownie wzywa państwa członkowskie UE, aby prowadziły prace zmierzające do przyjęcia na 22. sesji UNHRC rezolucji w sprawie sytuacji praw człowieka w Bahrajnie, która obejmowałaby ustanowienie międzynarodowego mechanizmu mającego na celu monitorowanie wdrażania zaleceń niezależnej komisji śledczej ds. Bahrajnu, w tym dotyczących obrońców praw człowieka;

19. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję przyjętą przez UNHRC w październiku 2012 r. dotyczącą spraw takich jak pomoc techniczna dla Jemenu i budowanie w Jemenie potencjału w dziedzinie praw człowieka oraz utworzenie biura krajowego OHCHR w Jemenie; nakłania UNHRC do dalszego monitorowania sytuacji w tym kraju;

20. wyraża głębokie zaniepokojenie stałym brakiem stabilności politycznej i obecnym ponownym nasileniem się przemocy w Egipcie; w pełni popiera przemiany prowadzące do powstania demokratycznego społeczeństwa opartego na praworządności oraz ramach konstytucyjnych, które zapewniają pełne poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności, zwłaszcza wolności słowa, praw kobiet i szacunku dla mniejszości; apeluje do władz Egiptu, by wszczęły przejrzyste śledztwo w sprawie stosowania przemocy przez siły bezpieczeństwa i policję przeciw demonstrantom oraz by zagwarantowały, że winni naruszeń praw człowieka zostaną pociągnięci do odpowiedzialności; ponownie podkreśla stanowisko UE wobec kary śmierci i wzywa w związku z tym do wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci w Egipcie, w tym w przypadku 21 osób niedawno skazanych na śmierć w związku z ubiegłoroczną tragedią na stadionie piłkarskim w Port Saidzie;

21. wyraża zaniepokojenie ciągłym łamaniem praw człowieka w Saharze Zachodniej; wzywa do ochrony praw podstawowych ludności Sahary Zachodniej, w tym wolności stowarzyszania się, wolności słowa i prawa do demonstracji; domaga się uwolnienia wszystkich saharyjskich więźniów politycznych; z zadowoleniem przyjmuje powołanie specjalnego wysłannika ds. Sahelu i podkreśla potrzebę międzynarodowej kontroli sytuacji praw człowieka w Saharze Zachodniej; popiera uczciwe i trwałe rozstrzygnięcie konfliktu w oparciu o prawo ludności saharyjskiej do samostanowienia, zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Organizacji Narodów Zjednoczonych;

Inne kwestie

22. z zadowoleniem przyjmuje decyzję UNHRC o powołaniu specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji w zakresie praw człowieka na Białorusi i odnotowuje poparcie międzyregionalne dla rezolucji ustanawiającej ten mandat, które obrazuje, że tragiczna sytuacja praw człowieka w tym kraju jest zauważana przez wszystkie państwa na całym świecie;

23. z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie mandatu niezależnych ekspertów w Wybrzeżu Kości Słoniowej, na Haiti i w Somalii; apeluje do władz tych krajów o pełną współpracę z osobami posiadającymi taki mandat;

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

24. wzywa do przedłużenia mandatu specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji praw człowieka w Iranie;
25. apeluje o przedłużenie na kolejny rok mandatu specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji praw człowieka w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (KRLD); z zadowoleniem przyjmuje fakt przyjęcia rezolucji w sprawie KRLD w drodze konsensusu, co obrazuje silny poziom poparcia dla tego mandatu; wzywa rząd KRLD do pełnej współpracy ze sprawozdawcą i do ułatwiania jego wizyt w tym kraju; apeluje ponadto do UNHRC, aby w odpowiedzi na apel wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka podjęła działania w celu utworzenia międzynarodowej komisji śledczej, która zajęłaby się zbrodniami, jakie mają miejsce w KRLD od dziesięcioleci;
26. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję UNHRC w sprawie Birmy/Mjanmy oraz wzywa do przedłużenia mandatu specjalnego sprawozdawcy ds. praw człowieka w tym kraju; odnotowuje działania podejmowane przez rząd birmański od początku 2011 r. zmierzające do przywrócenia wolności obywatelskich w kraju; wyraża jednak głębokie zaniepokojenie ogromną ilością ofiar w ludziach w wyniku działań wojskowych w stanie Kaczin oraz nasileniem się przemocy między społecznościami w stanie Arakan, w wyniku czego wiele osób poniosło śmierć lub zostało rannych i co doprowadziło do zniszczenia mienia i przesiedlenia lokalnej ludności; uważa, że główną przyczyną tej sytuacji jest wieloletnia polityka dyskryminacji ludności Rohingya i Kaczinów; podkreśla, że należy zwiększyć wysiłki w celu rozwiązania przyczyn leżących u podstaw problemu; wzywa rząd Mjanmy, aby przyspieszył realizację swojego zobowiązania do ustanowienia biura OHCHR w Mjanmie, oraz podkreśla, że w obecnej sytuacji należy utrzymać raportowanie i monitorowanie przez specjalnego sprawozdawcę;
27. z zadowoleniem przyjmuje również rezolucję w sprawie Sri Lanki, w której położono nacisk na pojednanie i odpowiedzialność w kraju; ponownie wyraża poparcie dla zaleceń poczynionych przez zespół ekspertów ds. Sri Lanki przy sekretarzu generalnym ONZ, w tym dla ścisłego przestrzegania niezależności władzy sądowniczej z myślą m.in. o skutecznym ściganiu dawnych zbrodni wojennych;
28. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję przyjętą na 20. sesji UNHRC, wyznaczającą specjalnego sprawozdawcę ds. sytuacji praw człowieka w Erytrei; zwraca uwagę, że UNHRC po raz pierwszy zajmuje się tą kwestią i wyraża uznanie dla wiodącej roli państw afrykańskich w tej sprawie;
29. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że sytuacja w Mali jest ściśle monitorowana przez UNHRC, oraz wyraża uznanie dla przywódczej roli państw afrykańskich, które zwróciły uwagę UNHRC na tę kwestię; wzywa Radę Praw Człowieka ONZ, aby wsparła jak najszybsze wprowadzenie środków monitorowania w Mali oraz by domagała się dalszego informowania o sytuacji w kraju przez Biuro Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka;
30. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie rezolucji w sprawie Demokratycznej Republiki Konga, jednak wciąż pozostaje zaniepokojony sytuacją w zakresie praw człowieka w tym kraju, szczególnie w prowincji Kiwu Północnego we wschodniej części kraju; zdecydowanie potępia ataki sił rebelianckich we wschodniej części kraju, a zwłaszcza ataki dokonywane przez grupę M23 na ludność cywilną, w tym na kobiety i dzieci; zdecydowanie potępia systematyczne stosowanie gwałtu jako narzędzia walki; wyraża poważne zaniepokojenie mającym miejsce wykorzystywaniem dzieci jako żołnierzy i wzywa do ich rozbrojenia, rehabilitacji i reintegracji; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki na rzecz znalezienia pokojowego i politycznego rozwiązania kryzysu podejmowane przez państwa członkowskie Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior, Unii Afrykańskiej oraz ONZ; ponownie wzywa do przywrócenia stanowiska niezależnego eksperta ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Demokratycznej Republice Konga, co pozwoli na wprowadzenie wiarygodnego mechanizmu ukierunkowanego na poprawę sytuacji związanej z poważnymi i trwającymi od wielu lat naruszeniami praw człowieka w tym kraju;
31. wyraża zaniepokojenie sytuacją w Republice Środkowoafrykańskiej, gdzie uzbrojone grupy atakują i okupują miasta w północno-wschodniej części kraju; z zadowoleniem przyjmuje porozumienia podpisane w Libreville dnia 11 stycznia 2013 r., w tym porozumienie o zawieszeniu broni oraz porozumienie polityczne w sprawie rozwiązania kryzysu w kraju; podkreśla, jak ważne jest szybkie wdrożenie tych porozumień; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej z dnia 11 stycznia 2013 r., w którym wezwała wszystkich sygnatariuszy do przestrzegania tych porozumień; wzywa państwa członkowskie, aby podniosły tę kwestię na forum UNHRC w celu utrzymania priorytetowego znaczenia sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej dla społeczności międzynarodowej;
32. wyraża zaniepokojenie sytuacją w Izraelu i Strefie Gazy, do jakiej doszło w wyniku eskalacji konfliktu pod koniec 2012 r. oraz potępia wszelkie akty przemocy; ponawia swój apel o zniesienie blokady Strefy Gazy, biorąc pod uwagę uzasadnione obawy Izraela dotyczące bezpieczeństwa, oraz wzywa do podjęcia kroków na rzecz odbudowy i ożywienia gospodarczego Strefy Gazy; z zadowoleniem przyjmuje międzynarodową misję wyjaśniającą kwestię osiedli izraelskich na okupowanych terytoriach palestyńskich, ustanowioną podczas 19. sesji Rady Praw Człowieka ONZ oraz oczekuje przedstawienia sprawozdania z tej misji podczas 22. sesji Rady Praw Człowieka ONZ; wyraża zaniepokojenie faktem, że Izrael zawiesił swoją współpracę z UNHRC oraz powszechny okresowy przegląd praw człowieka; z całą mocą popiera wszystkie dążenia do współistnienia dwóch państw;

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

33. wyraża zadowolenie z powodu przyjęcia przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 29 listopada 2012 r. rezolucji przyznającej Palestynie status nieczłonkowskiego państwa obserwatora w ONZ; ponawia swoje poparcie dla tego przedsięwzięcia; odnotowuje poparcie wyrażone przez UE, by Palestyna została pełnoprawnym członkiem Organizacji Narodów Zjednoczonych, co byłoby elementem rozwiązania konfliktu izraelsko-palestyńskiego; potwierdza, że UE nie uznaje żadnych zmian granic wyznaczonych przed rokiem 1967, w tym w odniesieniu do Jerozolimy, o ile nie wyrażą na nie zgody obie strony;

34. z zadowoleniem przyjmuje wagę, jaką UNHRC przywiązuje do warunków mieszkaniowych, i wzywa Unię i jej państwa członkowskie do promowania odpowiednich warunków mieszkaniowych jako prawa podstawowego;

35. potępia niedawne masowe egzekucje dokonane w Iranie; ponownie wyraża swój zdecydowany sprzeciw wobec stosowania kary śmierci we wszystkich przypadkach i we wszystkich okolicznościach;

36. ubolewa nad egzekucjami wykonanymi w Japonii w 2012 r., po tym jak w 2011 r. obowiązywało tam moratorium na wykonywanie kary śmierci, sześć egzekucji wykonanych na Tajwanie w grudniu 2012 r. oraz nieprzerwane stosowanie kary śmierci w Arabii Saudyjskiej w trakcie 2012 r.; wyraża głębokie ubolewanie z powodu złamania obowiązującego de facto w Indiach od 2004 r. moratorium na wykonywanie kary śmierci przez egzekucję więźnia w listopadzie 2012 r., co jest również sprzeczne ze światową tendencją do znoszenia kary śmierci; ponagla wszystkie kraje, które wciąż stosują karę śmierci, do jej zniesienia lub przynajmniej do wprowadzenia moratorium na jej wykonywanie;

37. podkreśla ogromną wagę, jaką UE przywiązuje do zwalczania stosowania tortur i innych form brutalnego traktowania; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zademonstrowania swojego wspólnego zobowiązania do wykorzenia plag tortur i udzielania wsparcia ofiarom, zwłaszcza poprzez wnoszenie wkładu do dobrowolnego funduszu ONZ na rzecz ofiar tortur i specjalnego funduszu ustanowionego na mocy protokołu dodatkowego do Konwencji przeciwko torturom;

38. z zadowoleniem odnotowuje przyjęcie rezolucji UNHRC w sprawie wolności religii lub przekonań; podkreśla znaczenie, jakie UE przywiązuje do tej kwestii; wzywa państwa członkowskie, by kontynuowały prace w tej dziedzinie, i oczekuje nowych wytycznych na szczeblu UE, które powinny pojawić się na początku tego roku; wyraża uznanie dla pracy specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wolności religii lub przekonań; podkreśla, jak ważne jest odnowienie tego mandatu podczas 22. sesji Rady Praw Człowieka ONZ; podkreśla stałą potrzebę kompleksowego podejścia do problemu dyskryminacji mniejszości wyznaniowych na całym świecie; ponownie stwierdza, że wolność myśli, sumienia i religii, w tym wolność zmiany religii lub przekonań albo ich porzucenia, to podstawowe prawo człowieka;

39. z zadowoleniem przyjmuje działania podejmowane w następstwie sprawozdania wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka w sprawie dyskryminujących przepisów i praktyk oraz aktów przemocy wymierzonych przeciw osobom o odmiennej orientacji seksualnej lub tożsamości płciowej; zachęca do dalszych działań następczych, między innymi w formie spotkań na szczeblu regionalnym i aktywnego udziału państw członkowskich UE, Rady i ESDZ; w związku z tym kategorycznie potępia stosowanie w niektórych krajach kary śmierci, pozbawienia wolności lub wydawanie wyroków skazujących ze względu na orientację seksualną oraz wzywa do natychmiastowego zakończenia takich praktyk; z zadowoleniem przyjmuje przywództwo sekretarza generalnego ONZ i wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka dotyczące tej kwestii, zarówno wewnątrz UNHRC, jak i poza jej strukturami; uważa, że ponawiane próby kwestionowania powszechności i niepodzielności praw człowieka, zwłaszcza poprzez powoływanie się na „tradycyjne wartości”, są godne ubolewania;

40. odnotowuje pierwsze doroczne Forum biznesu i praw człowieka, które odbyło się w Genewie w dniach 4–6 grudnia 2012 r., i zgromadziło szeroki krąg zainteresowanych stron w celu omówienia wdrażania wytycznych ONZ w tej dziedzinie; popiera wstępne konsultacje Forum na temat sposobu, w jaki można nakłonić rządy i przedsiębiorstwa do przyjmowania ram regulacyjnych, politycznych i wykonawczych w celu przeciwdziałania naruszeniom praw człowieka związanym z przedsiębiorczością;

41. z zadowoleniem przyjmuje działalność otwartej międzyrządowej grupy roboczej ds. prywatnych agencji wojskowych i prywatnych agencji ochrony (PMSC), dysponującej mandatem do rozważenia możliwości wprowadzenia międzynarodowych ram prawnych; uznaje pilną uwagę poświęcaną możliwości opracowania prawnie wiążącego instrumentu dotyczącego regulowania, monitorowania i nadzorowania działalności PMSC oraz wyraża poparcie dla takich prawnie wiążących ram prawnych; podkreśla znaczenie wprowadzenia silnego elementu odpowiedzialności oraz zachęca PMSC, które jeszcze nie podpisały kodeksu postępowania prywatnych podmiotów świadczących usługi ochrony (ICoC), aby to uczyniły; oczekuje na przedstawienie sprawozdania grupy roboczej; wzywa do przedłużenia mandatu tej grupy roboczej;

42. podkreśla znaczenie uniwersalności powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz potwierdza rolę, jaką przegląd ten odgrywa w procesie osiągnięcia pełnego zrozumienia sytuacji w zakresie praw człowieka w praktyce we wszystkich państwach członkowskich ONZ;

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

43. z zadowoleniem odnosi się do rozpoczęcia drugiego cyklu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka i przyjęcia jego pierwszych wyników; ponownie przypomina o znaczeniu ukierunkowania drugiego cyklu na realizację zaleceń przyjętych w czasie pierwszego cyklu; ponownie wzywa jednak do rozpatrzenia zaleceń, które nie zostały przyjęte przez państwa w czasie pierwszego cyklu, na dalszym etapie procesu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

44. uważa, że wdrażanie stanowi kluczowy aspekt realizacji potencjału procesu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka; przypomina zatem o znaczeniu, jakie ma udzielanie przez Komisję oraz państwa członkowskie wsparcia technicznego, tak by pomóc państwom poddawanych przeglądowi we wdrażaniu zaleceń; zachęca też państwa do przedstawiania aktualizacji średnioterminowych w celu przyczynienia się do sprawniejszego wdrażania;

45. wzywa państwa członkowskie UE uczestniczące w interaktywnych dialogach w ramach powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka do przedstawienia konkretnych i wymiernych zaleceń, z myślą o podniesieniu jakości działań następczych oraz wdrażania przyjętych zaleceń;

46. zaleca systematyczne uwzględnianie zaleceń powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka w dialogu i konsultacjach na temat praw człowieka prowadzonych przez UE oraz w strategiach UE w zakresie praw człowieka dla poszczególnych krajów w celu dopilnowania kontynuacji działań podejmowanych w następstwie powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka; zaleca również, aby Parlament nawiązywał do tych zaleceń podczas wizyt swoich delegacji w państwach trzecich;

47. z zadowoleniem przyjmuje kroki, które pozwalają na pełny udział – w procesie powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka – szerokiej gamy zainteresowanych podmiotów; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zmiany dokonane na liście mówców, które dają szansę na zabranie głosu w trakcie powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka wszystkim państwom, które sobie tego życzą; ponownie wyraża poparcie dla uzyskania przez krajowe instytucje ds. praw człowieka większej roli, zgodnie z zasadami paryskimi; z zadowoleniem przyjmuje aktywniejsze uczestnictwo osób w terenie dzięki częstszemu wykorzystywaniu wideokonferencji;

48. uważa, że można zrobić więcej, by włączyć społeczeństwo obywatelskie w proces powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka, w tym we wdrażanie wyników tego przeglądu, a także bardziej ogólnie w działania UNHRC;

Procedury specjalne

49. potwierdza kluczową rolę, jaką procedury specjalne odgrywają w kontekście wiarygodności i skuteczności prac UNHRC i ich centralne miejsce w systemie praw człowieka ONZ; przypomina o swoim zdecydowanym poparciu dla procedur specjalnych i podkreśla podstawowe znaczenie, jakie ma niezależność tych mandatów;

50. nakłania państwa do pełnej współpracy w ramach mechanizmu specjalnych procedur, między innymi przez niezwłoczne przyjmowanie posiadaczy mandatów wizytujących dany kraj, reagowanie na ich działania podejmowane w trybie pilnym i rzekome naruszanie praw oraz zapewnianie odpowiednich działań następczych w wyniku zaleceń posiadaczy mandatów; nakłania członków UNHRC, by dawali przykład w tych kwestiach;

51. z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte wspólnie przez UE w celu przedłużenia stałego zaproszenia w odniesieniu do wszystkich specjalnych procedur ONZ w zakresie praw człowieka, dając przykład w tej kwestii; zachęca pozostałe państwa członkowskie ONZ do takiego samego postępowania;

52. potępia wszelkie formy represji wobec osób, które współpracują w ramach procesu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz mechanizmu specjalnych procedur; podkreśla, że takie działania osłabiają cały system praw człowieka ONZ; wzywa wszystkie państwa do zapewnienia odpowiedniej ochrony przed takimi aktami zastraszania;

Zaangażowanie UE

53. podkreśla z najwyższą mocą ogromne znaczenie, jakie ma aktywne uczestnictwo UE w mechanizmach ONZ w zakresie praw człowieka, w tym w Radzie Praw Człowieka ONZ; zachęca państwa członkowskie do takiego uczestnictwa poprzez współautorstwo rezolucji, aktywny udział w debatach i interaktywnym dialogu, a także wydawanie oświadczeń; zdecydowanie popiera coraz częstsze odwoływanie się przez UE do inicjatyw międzyregionalnych;

54. podkreśla, jak ważne jest, by praca wykonywana w Genewie w ramach UNHRC była uwzględniana w ramach odnośnej wewnętrznej i zewnętrznej działalności UE, w tym w pracach Parlamentu;

55. podkreśla znaczenie ustanowienia stanowiska specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka (EUSR); zachęca specjalnego przedstawiciela do poprawy skuteczności, spójności i widoczności polityki UE w zakresie praw człowieka w kontekście UNHRC oraz do bliskiej współpracy z OHCHR i mechanizmem specjalnych procedur;

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

56. zachęca wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz specjalnego przedstawiciela ds. praw człowieka do obecności na posiedzeniach UNHRC na wysokim szczeblu;

57. przypomina o potencjale w zakresie skuteczności działań UE, gdy Unia i jej państwa członkowskie wykorzystują swoją zbiorową siłę; podkreśla znaczenie dalszej poprawy koordynacji i zacieśniania współpracy między państwami członkowskimi w tym zakresie, aby wypracować wspólną płaszczyznę porozumienia w kwestiach dotyczących praw człowieka; ponownie wzywa do podjęcia śmielszych i ambitniejszych działań oraz bardziej konkretnych zobowiązań zamiast odwoływania się do najmniejszego wspólnego mianownika; wzywa w związku z tym ESDZ, aby – szczególnie poprzez przedstawicielstwa UE w Genewie i Nowym Jorku – zwiększyła spójność swoich działań poprzez terminowe i merytoryczne konsultacje;

58. podkreśla znaczenie ratyfikacji Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, która była pierwszą ratyfikacją konwencji ONZ przez UE jako podmiot prawny; wzywa też UE do podpisania i ratyfikowania konwencji Rady Europy w sprawie zapobiegania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz zwalczania tych zjawisk;

59. po raz kolejny przypomina, jak ważne jest, by państwa UE pracowały na rzecz zapewnienia niepodzielności i uniwersalności praw człowieka oraz by wspierały działania UNHRC w tym obszarze, w szczególności przez ratyfikowanie międzynarodowych instrumentów w zakresie praw człowieka ustanowionych przez UNHRC; ponownie wyraża ubolewanie w związku z faktem, że żadne państwo członkowskie UE nie ratyfikowało konwencji w sprawie ochrony praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin; ubolewa również nad tym, że niektóre państwa członkowskie nadal nie przyjęły ani/lub nie ratyfikowały konwencji o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem czy protokołu fakultatywnego do Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karaniami oraz że tylko dwa państwa członkowskie ratyfikowały protokół fakultatywny do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych; ponawia swój apel o to, by wszystkie państwa UE ratyfikowały te konwencje i protokoły, i zachęca państwa członkowskie do podpisania i ratyfikowania niedawnego Protokołu fakultatywnego do Konwencji o prawach dziecka, który dotyczy procedury komunikacji i został otwarty do podpisu w Genewie (Szwajcaria) w dniu 28 lutego 2012 r.; podkreśla znaczenie terminowego przedkładania przez państwa członkowskie sprawozdań okresowych organom monitorującym z ramienia ONZ;

60. ponownie podkreśla, jak ważna dla UE jest obrona niezależności OHCHR oraz zadbanie o to, by nadal wykonywało ono swoje zadania w sposób bezstronny; przypomina też o znaczeniu zapewnienia wystarczających funduszy, aby utrzymać regionalne biura OHCHR;

61. zauważa, że ochrona obrońców praw człowieka należy do najważniejszych priorytetów polityki UE w zakresie praw człowieka; podkreśla, że represje wobec obrońców praw człowieka, którzy współpracują z programami ONZ w zakresie praw człowieka, oraz zastraszanie takich osób grozi osłabieniem tego systemu; docenia w związku z tym praktyczne i finansowe wsparcie udzielane w przypadku pilnych działań w celu ochrony i wsparcia obrońców praw człowieka w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka;

62. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie w 2012 r. grupy roboczej Rady ds. praw człowieka (COHOM) z siedzibą w Brukseli; uznaje starania COHOM na rzecz lepszego przygotowywania i lepszej koordynacji stanowisk UE na sesje UNHRC, w tym organizowanie posiedzeń COHOM w Genewie; raz jeszcze podkreśla, iż oczekuje, że COHOM w pełni przyczyni się do zapewnienia spójności między zewnętrzną i wewnętrzną polityką UE w zakresie praw człowieka;

63. oczekuje opracowania strategii w zakresie praw człowieka UE dla poszczególnych krajów, należycie skoordynowanej z działaniami UE na forach ONZ; ponownie zaleca przekazywanie Parlamentowi Europejskiemu oraz, w miarę możliwości, upublicznianie strategii UE w zakresie praw człowieka dla poszczególnych krajów, aby zaangażowanie UE na rzecz praw człowieka w krajach trzecich było bardziej widoczne oraz aby dokumenty te mogły stanowić wsparcie dla osób walczących o prawa człowieka;

64. podkreśla potrzebę wypuklenia w Radzie Praw Człowieka ONZ budzącej niepokój kwestii coraz mniejszej przestrzeni dla organizacji pozarządowych w wielu krajach na świecie; zachęca ESDZ i państwa członkowskie do podjęcia wspólnych wysiłków w celu poruszenia tej kwestii;

65. w świetle najnowszych doniesień o udziale przedsiębiorstw z UE w łamaniu praw człowieka w krajach trzecich ponownie apeluje do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel o zwrócenie uwagi na tę kwestię; wzywa Komisję do opracowania ambitniejszej polityki w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; domaga się, aby ESDZ, Komisja i państwa członkowskie podjęły skuteczne środki zapewniające odpowiedzialność korporacyjną w przypadku łamania praw człowieka; ponownie podkreśla w tym kontekście, jak ważne jest zapewnienie większej spójności polityki wewnętrznej i zewnętrznej oraz pełne przestrzeganie praw człowieka w polityce wewnętrznej, co pozwoli uniknąć stosowania podwójnych standardów;

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

66. upoważnia swoją delegację na 22. sesję UNHRC do wyrażenia obaw i poglądów zawartych w niniejszej rezolucji; wzywa delegację do sporządzenia sprawozdania ze swojej wizyty dla Podkomisji Praw Człowieka; uznaje za niezbędne utrzymanie praktyki wysyłania delegacji Parlamentu na istotne sesje Rady Praw Człowieka i Zgromadzenia Ogólnego ONZ;

o
o o

67. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 67. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącej Rady Praw Człowieka ONZ, wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka i ustanowionej przez Komisję Spraw Zagranicznych grupie roboczej UE-ONZ.

P7_TA(2013)0056

Szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości – koordynatorzy sądowi

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości – koordynatorzy sądowi (2012/2864(RSP))

(2016/C 024/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 81 i 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które przewidują przyjmowanie w zwykłej procedurze prawodawczej środków mających na celu zapewnienie „wspierania szkolenia sędziów i innych pracowników wymiaru sprawiedliwości”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 1991 r. w sprawie ustanowienia Akademii Prawa Europejskiego ⁽¹⁾, swoje stanowisko z dnia 24 września 2002 r. w sprawie przyjęcia decyzji Rady dotyczącej ustanowienia europejskiej sieci szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości ⁽²⁾ i swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie roli sędziego krajowego w europejskim systemie wymiaru sprawiedliwości ⁽³⁾ oraz swoje zalecenie dla Rady z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie rozwoju obszaru sprawiedliwości UE w sprawach karnych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 kwietnia 2010 r. w sprawie planu działań służącego realizacji programu sztokholmskiego (COM(2010)0171),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady: „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli – program sztokholmski” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 września 2011 r. zatytułowany „Budowanie zaufania do europejskiego wymiaru sprawiedliwości – nowy wymiar europejskiego szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości” (COM(2011)0551),

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 14.10.1991, s. 33.

⁽²⁾ Dz.U. C 273 E z 14.11.2003, s. 99.

⁽³⁾ Dz.U. C 294 E z 3.12.2009, s. 27.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 116.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 12.